

tion at skulle afværge en øjeblikkelig Fare for den syges nærmeste Omgivelser, vil det være henvist til at anbringe den syge i Arresten, indtil Overøvrighedens Resolution er fremskaffet. Selv om denne Ekspedition kan fremskyndes noget, vil den dog i gunstigste Tilfælde være et Døgn, og Anbringelse af akutte sindssyge i Arresten selv for et saa kort Tidsrum maa siges at være meget uheldigt bl. a. af Hensyn til Faren for Selvmord. Værer Fremskaffelsen af Resolutionen længere, kan Følgerne blive særdeles skæbnesvangre. Hertil kommer, at i Henhold til Forslagets § 10, Stk. 2, kan saadanne Patienter kun udskrives efter Overøvrighedens Bestemmelse. Naar man betænker, at overmaade mange af disse Patienter, der tvangsindlægges som farlige for deres Omgivelser, lider af ganske akutte og kortvarige Sygdomsanfald og kan udskrives faa Dage efter, er det iøjnefaldende uheldigt, at Udskrivningen af disse Patienter ikke skal kunne afgøres af rent lægelige Hensyn, men skal henlægges under Overøvrigheden.

Foreningen er derfor af den bestemte Opfattelse, at den hidtil gældende og uden større Vanskelighed praktiserede Adskillelse mellem Personer, der paa Grund af Sindssygdom er farlige for deres Omgivelser, jfr. Cirkulære af 11. Juni 1895, og de Personer, der som farlige for den almindelige Retsikkerhed bør tages i mere varig Forvaring paa Sindssygehospitalet, bør opretholdes, og det maa stærkt fremhæves, at Bortfald af Adgangen til hurtig Indlæggelse med Politiets Bistand af den førstnævnte Kategori af sindssyge i Praksis vil berede overordentlig store Vanskeligheder; ja, disse Vanskeligheder vil utvivlsomt vise sig at være saa store, at man maa forudse Udviklingen af en meget uheldig Praksis, nemlig den, at Lægerne benytter de i § 2, Stk. 2, foreliggende Bestemmelser og ved disses Hjælp iværksætter Tvangsindlæggelser, selv om det faktiske Forhold er det, at Tvangsindlæggelsen egentlig er motiveret ved Patientens Farlighed for Omgivelserne. Man skal derfor indtrængende henstille, at Forslaget ændres, saaledes at der i § 2, Stk. 2, efter Ordene „farlig for sig selv“ indføjes: „eller sine Omgivelser“.

ad §§ 3 og 4. De heri indeholdte Bestemmelser synes særlig at tage Sigte paa de egentlige Sindssygehospitalet (Set. Hans Hospital og Statens Sindssygehospitalet, til Dels ogsaa Kolonien Filadelfia), men maa synes mindre anvendelige ved de psykiatriske Optagelsesklinikker i Hovedstaden (Kommunehospitalets 6te Afdeling, Rigshospitalets psykiatriske Klinik, Frederiksberg Hospitals psykiatriske Afdeling og den under Opførelse værende psykiatriske Afdeling paa Bispebjerg Hospital). Ganske særlig maa fremhæves, at disse psykiatriske Afdelinger indgaar som Led i store Hospitalet, saaledes at Overflytning fra Hospitalets andre Afdelinger hyppigt finder Sted. Disse Overflytninger sker med meget kort Varsel, og Fremskaffelsen af de i § 3 omhandlede Indlæggelsespapirer har hidtil aldrig været krævet og vil vanskeligt kunne gennemføres. Ligeledes maa fremhæves, at Udtrykket i § 4: „Vedkommende Overlæge“ gør, at Bestemmelserne vanskeligt kan effektueres paa de nævnte Afdelinger i Hovedstaden, idet Modtagelsen og Vurderingen af Indlæggelsesbegøringerne udefra paa disse Hospitalet sker ved Visitator, der er en vedkommende Overlæge ganske uafhængig, selvstændigt virkende Institution. Det i Familieretskommissionens Forslag i § 4 anvendte Udtryk „den modtagende Læge“ maa derfor synes at være heldigere.

ad § 6, Stk. 1. Det maa forekomme uheldigt, at Pligten til at give Anmeldelse til Skifteretten (Magistraten) vedrørende tvangsindlagte Patienter er paalagt den behandlende Læge, d. v. s. Lægen ved Hospitalet eller Klinikken, idet denne Læge ganske særlig ved Hovedstadens Klinikker, hvor der er stor daglig Tilgang, ofte ikke kommer til Kundskab om Indlæggelsesmaaden for den enkelte Patient eller i hvert Fald først paa et senere Tidspunkt faar Oplysning herom. Det maa synes rimeligere, at Anmeldelsespligten til Skifteretten (Magistraten) paalægges Politiet, der foretager Indlæggelsen.

For saa vidt angaar de øvrige Paragraffer, mener Udvalget ikke at have væsentlige Indvendinger at fremføre, men skal tillade sig at anmode om, at det foran fremsatte tages under Overvejelse, og skal henstille, at Genpart af nærværende Skrivelse tilstilles Partiernes Formænd samt det Udvalg, der er nedsat til nærmere Behandling af Forslaget.

Det bemærkes, at en Genpart af nærværende Skrivelse er tilstillet Justitsministeren.